



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta v právní věci žalobkyně: **V. B.**, nar. X, bytem X, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. září 2016, č. j. KUKHK-28861/DS/2016/SR,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Trutnov ze dne 10. 8. 2016 sp. zn. 2015/17546/SPR-SR NOH, č. j.: 87491/2016, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen také „zákon o silničním provozu“), a uložil jí pokutu ve výši 1.500,- Kč.

Tohoto správního deliktu se měla žalobkyně dopustit tím, že porušila ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla

source not found.

tovární značky Škoda Fabia, registrační značky X, nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správním orgánu známa, překročil dne 23. 6. 2015 v 10:31 hod. v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, okr. Trutnov na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, okr. Trutnov, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 66 km/h, po zvážení odchylky měřícího zařízení ± 3 km/h, rychlost jízdy 63 km/h. Tímto svým jednáním porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona.

II. Obsah žaloby

Žalobkyně shrnula žalobní námitky do několika bodů. V prvním z nich namítala, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v rozporu se skutečností, neboť „*v místě křižovatky*“ nepochybně nebyla nejvyšší dovolená rychlost stanovena místní úpravou (tj. zákazovou dopravní značkou č. B 20a) na 50 km/h, ale platila zde obecná úprava, tj. 90 km/h.

S odkazem na § 3 odst. 3 vyhlášky Ministerstva dopravy č. 29/2015 Sb. (která sice nebyla účinná v době spáchání údajného správního deliktu, ale dle názoru žalobkyně se zde uplatní z důvodu retroaktivity *in mitius*) a na § 2 písm. w) a § 2 písm. x) zákona o silničním provozu na satelitním snímku vyznačila hranice předmětné křižovatky žlutými čarami (obrázek č. 1 obrazové přílohy). Aby „*v místě křižovatky*“ platil rychlostní limit 50 km/h stanovený dopravní značkou č. B 20a („50“), musela by tato dopravní značka být umístěna za hranicemi této křižovatky, neboť platnost jakékoli zákazové dopravní značky umístěné před hranicí křižovatky je touto hranicí ukončena.

Žalobkyně dané místo ohledala, a zjistila, že žádná dopravní značka č. B 20a za hranicemi předmětné křižovatky umístěna není. Uzavřela proto, že v předmětné křižovatce neplatil rychlostní limit 50 km/h, ale 90 km/h. Výrok je tak v rozporu se skutečností, současně je jí kladeno za vinu jednání, které nebylo protiprávní.

Žalobkyně dále namítá, že i kdyby v křižovatce platil rychlostní limit 50 km/h, výrok o vině by neměl podklad ve spisovém materiálu, ani v odůvodnění. Nezjištěný řidič totiž měl jejím vozidlem dle výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně překročit rychlost o 13 km/h „*v místě křižovatky*“.

Z výstupu z rychloměru se sice podává, že vozidlu byla změřena rychlost 66 km/h, resp. 63 km/h po odečtení 3% odchylky. S ohledem na princip měření rychlosti použitým rychloměrem (úsekové měření rychlosti) však tento údaj představuje nikoli okamžitou rychlost měřeného vozidla v určitém místě (např. v místě křižovatky, dlouhé zhruba 25 m, obrázek č. 2 obrazové přílohy), ale jeho průměrnou rychlost v celém měřeném úseku (dlouhém 117 m).

source not found.

Tuto skutečnost správní orgány nereflektovaly, a uzavřely, že bylo prokázáno, že nezjištěný řidič s vozidlem žalobkyně „v místě křižovatky“ překročil rychlost o 13 km/h, ačkoli k tomu neměly způsobit důkaz. Na základě výstupu z úsekového rychloměru totiž nelze dovozovat, jakou rychlostí jel nezjištěný řidič v části měřeného úseku. Nelze tak nad veškerou pochybnost vyloučit, že právě „v místě křižovatky“ jel řidič rychlostí $x \leq 50$ km/h, neboť z výstupu rychloměru se žádným způsobem nepodává okamžitá rychlost vozidla „v místě křižovatky“.

Žalobkyně v rámci tohoto žalobního bodu též namítla, že jí není zřejmé, jak (tj. na základě jakého podkladu a jakým způsobem) správní orgány zjišťovaly, že úsek měření byl

dopravními značkami č. B 20a („50“) skutečně označen. Správní orgány se v tomto směru spokojily toliko s konstatováním, ačkoli se jedná o pro věc zcela zásadní skutečnost, která dle názoru žalobkyně měla být předmětem dokazování a v odůvodnění napadených rozhodnutí přesvědčivým způsobem popsána. Pro neprovedené dokazování je nutné s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* dle jejího názoru konstatovat, že v měřeném úseku žádné dopravní značky č. B 20a („50“) nebyly. Pro nepodložené závěry správních orgánů jsou tedy jejich rozhodnutí nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů.

V dalším žalobním bodu konstatovala, že pro vedení správního řízení nebyly naplněny předpoklady, když správní orgán podle ní neučinil všechny potřebné a nezbytné kroky k navázání kontaktu s řidičem předmětného vozidla. V opačném případě pak mohl vést přestupkové řízení právě s ním. Namítala, že v reakci na výzvu dle § 125h odst. 6 zákona a silničním provozu správnímu orgánu sdělila, že jí „*provozované vozidlo řídil v předmětný čas uvedený ve výzvě, pan L. H. N., zaměstnanec společnosti ODVOZ VOZU s.r.o., který si přebírá poštu na adrese sídla společnosti, Americká 11, Praha.*“

Na to se správní orgán pokusil panu N. doručovat na uvedenou adresu, jako adresáta však dle spisové dokumentace uvedl toliko pana N. a, a nikoli společnost ODVOZ VOZU s.r.o., ačkoli z vyjádření vyplývalo, že pan N. je zaměstnancem této společnosti a poštu si přebírá na adrese jejího sídla. Správní orgán tedy měl panu N. doručovat výzvu k podání vysvětlení na adresu jeho zaměstnavatele, tj. uvést jako adresáta (nikoli) pouze pana N., ale (především) společnost ODVOZ VOZU s.r.o., neboť z vyjádření žalobkyně nevyplývalo, že by pan N. na uvedené adrese měl domovní schránku, ale vyplývalo z něj toliko to, že panu N. lze doručovat na adresu sídla jeho zaměstnavatele, tj. do poštovní schránky společnosti ODVOZ VOZU s.r.o.

Přes shora uvedené bylo následně žalobkyni sděleno, že jmenovaný na uvedené adrese znám byl a měl na ní poštovní schránku se svým jménem. K prokázání této skutečnosti žalobkyně avizovala předložení důkazu při jednání soudu.

Navíc, pokud správnímu orgánu bylo z úřední činnosti známo, že pan N. je na dané adrese nekontaktní, měl mu ustanovit opatrovníka dle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu nebo mu doručovat veřejnou vyhláškou dle § 25 odst. 1 téhož zákona. Ohradila se také proti závěru správních orgánů, že se jmenovaný v době spáchání přestupku na území České republiky nevyskytoval. To, že taková skutečnost byla uvedena ve sdělení Krajského

source not found.

ředitelství Policie České republiky, neznamená, že jmenovaný na území České republiky v té době fakticky nebyl.

Žalobkyně ve třetím žalobním bodu vytýkala správním orgánům, že nebyla poučena o možnosti liberovat dle § 125e odst. 1 a § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Uvedla, že liberační důvod dle § 125e odst. 1 ve spojení s § 125f odst. 5 citovaného zákona byl přitom naplněn. Své vozidlo totiž svěřila zaměstnanci (panu N.) svého zmocněnce (ODVOZ VOZU s. r. o.) v rámci výkonu jeho předmětu činnosti, který spočívá ve službě „*drink and drive*“.

Zmocněnec žalobkyně se přitom ve smlouvě příkazního typu žalobkyni zavázal, že zajistí, aby jeho zaměstnanec při plnění příkazu neporušil žádnou povinnost vyplývající ze silničního zákona. Tuto smlouvu přislíbila žalobkyně předložit při jednání soudu. Splnění této povinnosti zmocněncem bylo zajištěno hrozbou nezanedbatelné smluvní pokuty, jakož i případné náhrady škody způsobené porušením smluvní povinnosti.

V souvislosti s tím uvedla, že pokud správní orgán (ale i žalovaný) rozhodoval na základě své úřední činnosti, že zmocněnec žalobkyně označuje pana N. jako řidiče i v jiných řízeních o správním deliktu, kde vystupuje jako zmocněnec obviněného, jednalo se o podklad rozhodnutí, a tedy měl žalobkyni umožnit se s tímto podkladem seznámit a vyjádřit se k němu před vydáním rozhodnutí. Protože tak neučinily, byla jejich rozhodnutí pro žalobkyni překvapivá.

Další žalobní bod obsahoval připomínku, že z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není zřejmé, jak správní orgán dospěl k závěru, že použitý rychloměr je automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. Správní orgán se totiž nijak nezabýval tím, co to automat je (jaké znaky musí určitá věc mít, aby se jednalo o automat) a jakými znaky se vyznačuje použitý rychloměr (a odkud a jakým způsobem taková zjištění čerpá). Proto pochopitelně neprovedl ani srovnání, zda znaky použitého rychloměru odpovídají definičním znakům automatu. Otázka, zda použitý rychloměr je automatem, je přitom zásadní, neboť se jedná o podmínku odpovědnosti za správní delikt dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgány v tomto směru ani neprovedly žádné dokazování. S odkazem na zásadu *in dubio pro reo* tak je nutné dle žalobkyně dojít k závěru, že použitý rychloměr automatem nebyl – a tedy, že podmínka projednatelnosti správního deliktu dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu splněna nebyla.

V pátém bodu žaloby žalobkyně namítla, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný neuvedl ani jedinou konkrétní úvahu, která by jej vedla k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v souladu s právními předpisy. Dle jejího názoru je „analytická“ část odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze jakýmsi vzorem, který žalovaný vytvořil v natolik obecné podobě, že jej používá ve všech typově podobných případech. K prokázání tohoto tvrzení navrhl, aby si soud od žalovaného vyžádal všechna rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o správním deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu, vydaná oprávněnou úřední osobou žalovaného Ing. Bc. et Bc. Romanem Širokým v roce 2016.

source not found.

Další žalobní námitka obsahovala tvrzení, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná pro rozpor s § 3 správního řádu, neboť nebylo vůbec zjišťováno, zda obec Mladé Buky příslušným strážníkům Městské policie Trutnov, kteří rychloměr obsluhovali, vystavila písemné zmocnění dle § 3a odst. 4 zákona o obecní policii. Záznam o měření je tak nepoužitelným důkazem dle § 51 odst. 1 správního řádu, neboť lze s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* pro neprovedení potřebného dokazování předpokládat, že měření rychlosti bylo Městskou policií Trutnov v obci Mladé Buky prováděno bez řádného zmocnění. Žalobkyně má navíc pochybnost, zda nebylo porušeno ustanovení § 79a zákona o silničním provozu, neboť z ověřovacího listu vyplývá, že majitelem rychloměru je soukromý subjekt, který je současně jeho výrobcem.

Sedmý žalobní bod obsahoval připomínku, že žalobkyně již v řízení před správním orgánem prvního stupně namítala, že pan N. neporušil rychlostní limit, neboť ten zde byl přechodnou úpravou stanoven na 70 km/h. Toto tvrzení správní orgán odmítl jako irelevantní, neboť dle jeho názoru se nepodařilo prokázat, že pan N. existuje. Dále správní orgán uvedl, že „nemá žádnou zprávu od Ředitelství silnic a dálnic, Hradec Králové, Pouchovská 401/59, Správa a údržba silnic Trutnov, Sportovní 408 a Policie České republiky, Okresní ředitelství Trutnov, Dopravní inspektorát 541 01 Trutnov, že by v daném úseku dne 23.06.2015 měla být umístěna přenosná dopravní značka, která by upravovala rychlost jízdy.“

K tomu žalobkyně uvedla, že z výše uvedených důvodů je závěr správního orgánu o neexistenci pana N. neoprávněný. Správní orgán se proto měl řádně touto námitkou zabývat. K úvaze správního orgánu, že nemá od silničního úřadu žádnou zprávu o stanovení přechodné úpravy, žalobkyně uvádí, že je iracionální, neboť nevidí důvod, proč by silniční úřad takovou zprávu správnímu orgánu zasílal, kdyby zde přechodnou úpravu stanovil. I kdyby však taková povinnost silničnímu úřadu vyplývala ze zákona, nebylo by možné vyloučit, že takovou povinnost silniční úřad nesplnil – nelze ani vyloučit, že přechodná úprava nebyla stanovena silničním úřadem, ale byla zde umístěna nějakým vtipálkem.

Správní orgán tedy dle názoru žalobkyně měl provést vlastní šetření, a tedy si např. od silničního úřadu vyžádat vyjádření, zda žalobkyní tvrzená přechodná úprava na daném místě byla či nebyla, případně provést ohledání místa. Jelikož takové dokazování provedeno nebylo, lze s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* konstatovat, že v měřeném úseku skutečně platil přechodnou úpravou stanovený rychlostní limit 70 km/h.

V dalším žalobním bodu žalobkyně namítala protiústavnost skutkové podstaty daného správního deliktu.

V poslední žalobní námitce žalobkyně žalovanému vytkla, že jí včas neposkytl informaci o osobě, která bude rozhodovat o jejím odvolání proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí. Rovněž s touto vadou spojovala nezákonnost žalovaného rozhodnutí, spatřovanou v tom, že bylo ve věci rozhodnuto podjatou úřední osobou. Pro žalobkyni bylo překvapivé, že bylo rozhodnuto ve věci, přestože nebyla vyrozuměna o tom, která úřední osoba bude o jejím odvolání rozhodovat.

V podrobnostech se krajský soud vrátí ke shora uvedeným žalobním bodům ještě dále, a to v souvislosti s jejich vypořádáním v části V. odůvodnění tohoto rozsudku.

source not found.

Ostatně obsah žaloby je účastníkům řízení znám a netřeba jej proto již jen z tohoto důvodu znovu opakovat.

Žalobkyně navrhovala zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Obsah vyjádření žalovaného k žalobě v podstatě kopíroval odůvodnění napadeného rozhodnutí, na něž žalovaný v podrobnostech také odkázal. K námitkám žalobkyně uvedl, že tyto bylo možno uplatnit již v rámci odvolání, a pak by měl žalovaný možnost se s nimi řádně vypořádat, to však nic nemění na tom, že napadené rozhodnutí je dle žalovaného věcně správné a odpovídající řádně zjištěným skutečnostem. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

IV. Jednání soudu

K jednání soudu se účastníci nedostavili, jednání tak proběhlo při splnění zákonných podmínek v jejich nepřítomnosti. Žalobkyně důkazy avizované v žalobě nepředložila.

Krajský soud následně provedl důkaz Návodem k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012. Dále krajský soud provedl důkaz stanoviskem Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013. Dále krajský soud provedl důkaz jednotlivými listinami založenými ve správním spise, v podrobnostech odkazuje na protokol z jednání. Konečně soud provedl důkaz satelitním snímkem dotčené křižovatky předložený soudu žalobkyní a nacházející se na čl. 10 soudního spisu.

V. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

source not found.

Správní orgán I. stupně obdržel dne 26. 10. 2015 od Městské policie Trutnov Oznámení o podezření ze spáchání přestupku dne 23. 6. 2015, kdy řidič vozidla Škoda Fabia, registrační značky X, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, překročil dne 23. 6. 2015 v 10:31 hod. v katastru obce Mladé Buky, ve směru na obec Svoboda nad Úpou, okr. Trutnov na silnici I. třídy č. 14 v místě křižovatky se silnicí III. třídy č. 01413 a místní komunikací vedoucí do obce Mladé Buky, okr. Trutnov, nejvyšší dovolenou rychlost jízdy stanovenou místní úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, když mu byla silničním úsekovým rychloměrem SYDO Traffic Velocity, v. č. GEMVEL0012, naměřena rychlost jízdy 66 km/h, po zvážení odchylky měřícího zařízení ± 3 km/h, rychlost jízdy 63 km/h.

Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán dne 3. 11. 2015 žalobkyni coby provozovateli vozidla dle výpisu z karty vozidla výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Ta reagovala přípisem svého zmocněnce společnosti ODVOZ VOZU s. r. o. ze dne 18. 2. 2016, dle něhož měl vozidlo řídit pan L. H. N., zaměstnanec této společnosti, který přebírá poštu na adrese sídla společnosti Americká 11, Praha.

V reakci na to zaslal správní orgán jmenovanému na danou adresu výzvu k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Zásilka se však vrátila zpět nedoručená.

K žádosti správního orgánu mu Krajské ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie, v přípisech ze dne 11. 1. 2016 a 28. 4. 2016 opakovaně sdělilo, že pan N. neprochází žádnou z policejních databází, že tato osoba na území ČR nepobývala ani o pobyt na jejím území nežádala.

Správní orgán proto dne 16. 3. 2016 znovu vyzval žalobkyni k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích. Její zmocněnec však opět uvedl, že vozidlo měl řídit uvedený pan N.

Z důvodů uvedených v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně správní orgán dne 4. 5. 2016 přestupek ze dne 23. 6. 2015 dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

Téhož dne vydal Příkaz, kterým uznal žalobkyni vinnou ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a uložil jí pokutu ve výši 1. 500,- Kč. Příkaz byl zrušen odporem žalobkyně ze dne 12. 5. 2016.

Dne 22. 6. 2016 vydal správní orgán Oznámení o provádění důkazů mimo ústní jednání, které bylo řádně doručeno zmocněnci žalobkyně. K provedení důkazů mimo ústní jednání došlo dne 15. 6. 2016, když žalobkyně se k danému úkonu nedostavila. O tomto úkonu byl téhož dne sepsán Protokol.

Dne 22. 6. 2016 správní orgán vydal Oznámení o ukončení dokazování a informoval žalobkyni, že se může seznámit s podklady pro rozhodnutí. Také toto oznámení bylo zmocněnci žalobkyně řádně doručeno. Ten učinil dne 18. 7. 2016 žádost o nařízení jednání. V tomto přípise také uvedl, že se v daném místě v inkriminovanou dobu

source not found.

nacházela přenosná dopravní značka, dle níž byla stanovena nejvyšší rychlost na 70 km/h. S podklady pro rozhodnutí se žalobkyně ve stanoveném termínu neseznámila.

Poté bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí, ve kterém byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a byla jí uložena pokuta ve výši 1.500 Kč.

O odvolání žalobkyně (v němž vznesla námitku ohledně nenařízení ústního jednání, dále námitku, že mělo být zahájeno přestupkové řízení s jí označenou osobou, a námitku prekluze deliktu) rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, jak shora uvedeno.

B. Právní závěry

Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout, vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivy a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13).

Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který

source not found.

logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).

Krajský soud dále předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi

source not found.

názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

A nyní k jednotlivým žalobním bodům:

1. Měření rychlosti

Podstatou této žalobní námitky je skutečnost, že správní orgán I. stupně ve výrokové části svého rozhodnutí uvedl, že se řidič dopustil předmětného přestupku „*v místě křižovatky*“. Žalobkyně toliko na základě této skutečnosti namítá, že v místě křižovatky rychlostní limit 50 km/h neplatil, že v místě křižovatky mohl jet řidič s jejím vozidlem danou rychlostí, protože šlo o úsekové měření rychlosti, že podle jejího ohledání za hranicemi křižovatky dopravní značka č. B 20a umístěna není a že není zřejmé, na základě čeho správní orgány zjistily, že daný úsek je dopravními značkami č. B 20a skutečně osazen.

Žalobkyně však opomíjí právě skutečnost, která je zcela nesporná, tedy že v daném případě šlo o úsekové měření rychlosti, při kterém není měřena okamžitá rychlost jedoucího vozidla v jednom místě, ale jeho průměrná rychlost v určitém úseku. Tato skutečnost je z výroku prvoinstančního správního orgánu zcela patrná. Ten sice možná poněkud nevhodně použil výraz, že k překročení rychlosti došlo „*v místě křižovatky*“, ovšem z výrokové části rozhodnutí jako celku je nepochybné, že překročení rychlosti bylo zjištěno pomocí rychloměru pro úsekové měření rychlosti, tedy potažmo že k překročení rychlosti muselo dojít v úseku vymezeném pro toto měření. Není tedy vůbec relevantní, jakou rychlost mělo vozidlo žalobkyně v hranicích křižovatky vymezených v § 2 písm. a) zákona o silničním provozu.

Relevanci nemá ani fakt, že rychlostní omezení je ukončeno nejbližší křižovatkou. Za prvé, neobstojí v souvislosti s tím námitka žalobkyně, že v tom případě v místě křižovatky rychlostní limit neplatil. Naopak, ten by přestal platit až s koncem hranice křižovatky. Podstatné je však to, že žalobkyně své tvrzení, že za hranicí předmětné křižovatky není dopravní značka č. B 20a umístěna, nikterak neprokazuje, jedná se o ničím nepodložené tvrzení.

V kontextu průběhu celého správního řízení a chování žalobkyně v něm, navíc vše nasvědčuje tomu, že se jedná o tvrzení účelové a obstrukční. Žalobkyně je totiž v celém správním řízení vůbec nevznesla. Naopak, ve správním řízení tvrdila, že v daném místě byla umístěna přenosná dopravní značka upravující omezení rychlosti na 70 km/h. V souvislosti s tím se správní orgán nutnosti omezení rychlosti v daném místě na 50 km/h podrobně věnoval (viz str. 5 jeho rozhodnutí). I z toho je zřejmé, že je správnímu orgánu prvního stupně situace ohledně osazení daného silničního úseku jednotlivými dopravními značkami velmi dobře známa z jeho úřední činnosti. Stejně tak správní orgány

source not found.

konstatovaly, že neměly od silničního úřadu žádnou informaci o tom, že v předmětné době došlo ke změně ve stabilním osazení tohoto úseku dopravními značkami. Ať už v tom smyslu, že by byla odstraněna značka č. B 20a za hranicí křižovatky směrem na Svobodu nad Úpou nebo že by v daném úseku byla umístěna přenosná dopravní značka. Nebylo tedy dle krajského soudu důvodu, aby správní orgány v tomto směru prováděly podrobnější dokazování, zvláště když v odvolání žalobkyně tuto námitku rovněž nevznesla.

Tvrzení žalobkyně, že místo ohledala a že se za hranicí křižovatky dopravní značka č. B 20a nenachází, je tak opravdu velmi nevěrohodné. Navíc není vůbec zřejmé, kdy mělo k tomuto ohledání dojít, pochopitelně jistě ne v době spáchání přestupku. A zřejmě ani ne do doby ukončení správního řízení. Bylo by přece logické, aby takové zjištění žalobkyně uplatnila již v době řízení před správními orgány. Ze satelitního snímku připojeného žalobkyní k žalobě pak tato skutečnost rovněž neplyne. Krajský soud proto uvedené námitce přisvědčit nemohl.

2. Nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku

Žalobkyně namítala, že správní orgán I. stupně spatřoval naplnění požadavků nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu v tom, že jí označenou osobu vyzval k podání vysvětlení písemností směřovanou na jí uvedenou adresu, přičemž ta se vrátila jako nedoručitelná s poznámkou, že adresát je na uvedené adrese neznámý a nemá na ní poštovní schránku.

Dále mu vytýkala, že vycházel ze sdělení Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, odbor cizinecké policie, ze dne 11. 1. 2016 a 28. 4. 2016, že pan N. neprochází žádnou z policejních databází, a že tato osoba na území ČR nepobývala ani o pobyt na jejím území nežádala. Stejně tak ze sdělení Úřadu práce ČR ze dne 14. 6. 2016, že jmenovanému nebylo vydáno rozhodnutí o povolení k zaměstnání.

Žalobkyně namítala, že pokud její zmocněnec ODVOZ VOZU s. r. o. uvedl, že pan N. je zaměstnancem této společnosti a že si poštu přebírá na adrese jejího sídla, pak že měl správní orgán výzvu k podání vysvětlení doručovat tak, že měl uvést jako adresáta nikoliv pouze pana N., ale především společnost ODVOZ VOZU s. r. o. Z vyjádření totiž nevyplývalo, že by měl pan N. na adrese této společnosti poštovní schránku. Následně ale žalobkyně uvedla, že pan N. byl na adrese, která byla správnímu orgánu sdělena, znám a že na této adrese poštovní schránku se svým jménem měl. K tomu přislíbila předložit při jednání soudu důkaz, což se (jak už shora uvedeno) nestalo.

Žalobkyně pokračovala s tím, že pokud bylo správnímu orgánu I. stupně z jeho úřední činnosti známo, že pan N. na dané adrese není kontaktní, tak mu měl ustanovit opatrovníka ve smyslu § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu, nebo mu doručovat veřejnou vyhláškou dle § 25 odst. 1 téhož zákona. Podle něho totiž „*Správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří*

source not found.

doručovat“. Rovněž podle § 25 odst. 1 správního řádu „Osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy, a v dalších případech, které stanoví zákon, se doručuje veřejnou vyhláškou.“ Na podporu tohoto svého tvrzení odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 1 As 106/2013 – 44, podle něhož: „Doručení písemnosti fikcí podle § 24 odst. 1 správního řádu z roku 2004 není vyloučeno ani tehdy, pokud se doručuje na adresu trvalého pobytu adresáta, kterou je adresa ohlašovny [§ 2 písm. d) zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech]. Doručení fikcí však není možné v situaci, kdy ohlašovna nepřebírá výzvy o uložení písemnosti (§ 23 odst. 4 a 5 správního řádu z roku 2004). V takovémto případě správní orgán ustanoví adresátovi opatrovníka dle § 32 odst. 2 správního řádu z roku 2004.“

Za nesprávný označila žalobkyně též závěr správního orgánu, podle něhož se pan N. nevyskytoval v době spáchání přestupku na území České republiky, neboť nevyplyvá ze zmiňovaných sdělení Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje a Úřadu práce ČR. Naopak je z nich zřejmé, že tyto orgány nemají o současném pobytu jmenovaného na území České republiky žádné informace. Ze skutečnosti, že určitá osoba nemá dle evidencí veřejné správy na území České republiky povolen pobyt, resp., že se v nich nevyskytuje, ale nelze učinit závěr, že se taková osoba na daném území skutečně nevyskytuje (existují totiž i případy nelegálního pobytu). Z absence povolení k pobytu však nelze žádným způsobem dovozovat, že se určitá osoba na daném území nenachází, neboť to pouze značí, co by mělo být, nijak to však nevypovídá o tom, co je.

Po projednání žaloby dospěl krajský soud k závěru, že námitka o neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku a tím i tvrzení o nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu se žalobkyní ve smyslu § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, je nedůvodná. Vycházel přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž je pod body 16 a násl. uvedeno k dané otázce toto:

„Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízke. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem

source not found.

vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil potihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“

Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“

V přezkoumávané věci žalobkyně sice označila k výzvě správního orgánu jako údajného řidiče pana L. H. N., zaměstnance společnosti ODVOZ VOZU s. r. o., který přebírá poštu na adrese sídla společnosti, Americká 11, Praha. Avšak s touto osobou se nepodařilo správnímu orgánu navázat kontakt. Správní orgán vyzval jmenovaného dne 23. 2. 2016 k podání vysvětlení ve věci podezření ze spáchání daného přestupku. Tato písemnost byla doručována jmenovanému prostřednictvím provozovatele poštovních

source not found.

služeb, pan N. si ji však nevyzvedl v úložní době a zásilka se vrátila správnímu orgánu s tím, že je adresát v místě neznámý a že nemá v daném místě poštovní schránku (viz záznamy pošty na zásilce – doručence).

Právě na tuto situaci je přílehlavá právní věta vyvozená z nálezu Ústavního soudu ze dne 10. 2. 2015, sp. zn. II. ÚS 3694/13-2, podle níž: *„Doručování správních rozhodnutí představuje způsob komunikace mezi správním orgánem a účastníkem správního řízení. Lze proto očekávat a koneckonců i požadovat, aby z jejich strany nedocházelo ke vzájemným obstrukcím. Ústavní soud neposkytne ochranu jednání takového účastníka řízení, které lze označit za značně účelové, případně (přinejmenším) za ledabylé, a porušující zásadu, podle níž je každý povinen dbát o vlastní práva.“*

Krajský soud neshledává žádné pochybení v tom, že správní orgán adresoval výzvu k podání vysvětlení panu N. tak, jak učinil. Tedy že jako adresáta uvedl pana N. a doručoval mu na adresu sídla společnosti ODVOZ VOZU s. r. o. Tedy tak, jak tento zmocněnec žalobkyně uvedl ve svých přípisech ze dne 18. 2. 2016 a 22. 3. 2016. Kdyby jmenovaný byl na uvedené adrese znám, bezpochyby by k doručení této písemnosti došlo. Je zcela absurdní tvrzení žalobkyně, že by jako adresát písemnosti adresované této osobě měla být správně uvedena společnost ODVOZ VOZU s. r. o. nebo že by jako adresát měly být uvedeny osoby dvě (tedy pan N. i ODVOZ VOZU s. r. o.). I žalobkyni musí být jasné, že ani v jednom z jí navrhovaných způsobů označení adresáta na dodejce by k doručení písemnosti panu N. dojít nemohlo.

Ostatně žalobkyně vzápětí uvedla, že jmenovaný na dané adrese znám byl a měl tam dle jejího tvrzení poštovní schránku. Toto tvrzení ale nikterak neprokázala.

Další závažnou skutečností pro zahájení řízení o správním deliktu v dané věci je, že podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích správní orgán věc odloží, jestliže nezjistí do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil v přezkoumávané věci do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti osobě, jež byla označena za řidiče vozidla, nezbylo, než věc ve smyslu citovaného ustanovení odložit. Stalo se tak opatřením správního orgánu - záznamem o odložení věci ze dne 4. 5. 2016. Jiný postup, než zahájení řízení o správním deliktu, již nebyl vzhledem k uvedenému možný.

Je tak možno zkonstatovat, že správní orgán I. stupně se pokusil v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu o doručení uvedené písemnosti, kterou chtěl dle § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v platném znění, vyzvat označenou osobu k podání vysvětlení ohledně dané deliktovní věci, a to na adresu, kterou uvedla samotná žalobkyně (její zmocněnec). Podle krajského soudu tak učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

Třeba přitom zdůraznit, že ačkoliv žalobkyně tvrdila, že pan N. se zdržoval na adrese, kterou správnímu orgánu uvedla, byl tam známý, respektive měl na dané adrese poštovní schránku se svým jménem, přičemž právě proto trvala na veřejném projednání žaloby s tím, že o tom při něm předloží důkazy, nic takového neučinila. Žádné důkazy pro

source not found.

tato svá tvrzení krajskému soudu nepředestřela. Za takové situace však neexistovaly skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti konkrétní osobě (L. H. N.) a správní orgán I. stupně postupoval správně, když řízení o přestupku nezahájil a věc odložil.

Dále si je třeba uvědomit, že přestupkové řízení je řízením zahajovaným v převážné většině z úřední povinnosti, tak jako by tomu bylo ostatně i v daném případě. Než k takovému řízení ale správní orgán přistoupí, musí mít dostatečné indicie k závěru, že se konkrétní osoba mohla přestupkového jednání skutečně dopustit. Před vlastním zahájením přestupkového řízení tedy existuje určité období „zjišťovací“, v němž správní orgán sumarizuje a hodnotí dostupné podklady, jež by mohly k zahájení přestupkového řízení vést. Byť při nich může správní orgán provádět celou řadu úkonů, tak vzhledem k tomu, že ještě není vedeno vlastní přestupkové řízení, které je řízením správním, nevztahují se na ně ustanovení části druhé správního řádu, nazvané „*Obecná ustanovení o správním řízení*“. Tedy ani ustanovení § 25 odst. 1 správního řádu, které upravuje doručování úředních písemností veřejnou vyhláškou osobám neznámého pobytu a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat, jakož i osobám, které nejsou známy či ustanovení § 32 odst. 2 písm. d) téhož zákona, podle něhož správní orgán ustanoví opatrovníka osobám neznámého pobytu a sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat. Vytýkala-li proto žalobkyně správnímu orgánu porušení těchto zákonných ustanovení v době, kdy žádné přestupkové řízení vedeno nebylo, mýlila se. Ostatně těžko si lze představit, co by v té době, kdy přestupkové řízení ještě nebylo vedeno, měl např. takový opatrovník za úkol. Při pojetí, z něhož žalobkyně vycházela, snad jedině přidat se k hledání údajného přestupce. I to svědčí o neopodstatněnosti uvedených námitek a jejich iracionalitě.

Totéž lze říci i o námitce, že pokud z podání žalobkyně nevyplývala kontaktní adresa pana N., tak že měl být tento nedostatek řešen postupem podle § 37 odst. 3 správního řádu. Rovněž tento institut je upraven v části druhé správního řádu, jejím oddílu 2, nazvaném „*Úkony účastníků*“, tedy je pro něj prostor v již zahájeném správním řízení. To nejen že nebylo vedeno (viz vpředu), ale žalobkyně v něm ani nemohla vystupovat jako jeho účastník, k jehož návrhu by mělo být vedeno. Vždyť žalobkyně se za přestupce neoznačila. O rozporuplnosti žaloby v tomto směru svědčí to, že na jedné straně žalobkyně tvrdí, že pan N. byl kontaktní a známý na uvedené adrese a že to při jednání doloží důkazně, ale již v dalších žalobních bodech se dovolává postupů (doručování veřejnou vyhláškou a ustanovení opatrovníka), jež nasvědčují pravému opaku.

Ke shora uvedenému krajský soud dodává, že správní orgán postupuje při výkonu své pravomoci (výkonu veřejné správy) v období před zahájením přestupkového řízení podle základních zásad činnosti správních orgánů uvedených v § 2 až § 8 správního řádu, případně podle jeho části čtvrté (viz § 177 správního řádu).

Krajský soud je vzhledem k uvedenému přesvědčen o tom, že správní orgán podnikl potřebné úkony ke zjištění pachatele přestupku, že další již nebyly třeba. Ad absurdum by totiž pod požadavek žalobkyně „podnikat veškeré možné kroky“ bylo možno zahrnout i vyhlášení celostátního pátrání, což by byl prostředek zjevně neadekvátní, zvláště pak za situace, kdy je znám provozovatel vozidla, vlastník nástroje spáchání protiprávního skutku.

3. Liberace

Úvodem krajský soud předesílá, že není povinností správních orgánů poučovat podezřelého ze spáchání správního deliktu o tom, že v tom kterém zákoně existují liberační důvody, o jaké důvody jde a že tyto liberační důvody může uplatnit. Taková povinnost správního orgánu není v žádném právním předpisu zakotvena a nelze ji dovodit ani ze znění § 4 odst. 2 správního řádu, jak namítala žalobkyně.

Obsahem této žalobní námitky bylo zejména tvrzení žalobkyně, že v posuzované věci byl naplněn liberační důvod předvídaný ustanovením § 125e odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s jeho § 125e odst. 5. Dle odst. 1 „*Právnícká osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila*“. Dle odst. 5 „*Na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnícké osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.*“

Žalobkyně je bezpochyby osobou fyzickou. Jakkoliv ale neprokázala, ani netvrdila, že by k předmětnému jednání došlo při podnikání jí coby fyzické osoby.

Stejně tak následující tvrzení žalobkyně, že své vozidlo svěřila zaměstnanci svého zmocněnce v rámci výkonu jeho předmětu činnosti, který spočívá ve službě „*drink and drive*“, a že se zmocněnec žalobkyně v předmětné smlouvě příkazního typu žalobkyni zavázal, že zajistí, aby jeho zaměstnanec při plnění příkazu neporušil žádnou povinnost vyplývající ze zákona o silničním provozu, nebyla ze strany žalobkyně nikterak prokázána. Přestože slibovala, že danou smlouvu předloží u soudu coby důkaz, nestalo se tak, k jednání soudu se ani (bez omluvy) nedostavila.

Ostatně i z hlediska jeho systematického zařazení je zřejmé, že citované ustanovení § 125e odst. 1 zakotvuje možnost zproštění se odpovědnosti za správní delikt dle předcházejícího ustanovení § 125d zákona o silničním provozu.

Pokud se však jedná o správní delikty provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu (tak jako v přezkoumávané věci), může se provozovatel vozidla (ať už osoba fyzická či právnícká) odpovědnosti za správní delikt zprostit toliko v případech vymezených v odst. 5 této normy. Tedy pokud prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích

- a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo
- b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru vozidel.

Ani jeden z uvedených liberačních důvodů ovšem žalobkyní tvrzen nebyl.

source not found.

Žalobkyně dále v rámci této žalobní námitky (byť poněkud nesystémově) vytkla správním orgánům, že pokud správní orgán rozhodoval na základě informace vyplývající z jeho úřední činnosti, tedy že zmocněnec žalobkyně označuje pana N. jako řidiče i v jiných řízeních o správních deliktech, v nichž vystupuje jako zmocněnec delikventů, jednalo se o podklad rozhodnutí, se kterým měla být žalobkyně seznámena a měla mít možnost vyjádřit se k němu před vydáním rozhodnutí.

Shora již krajský soud při referování obsahu správního spisu popsal, jaké kroky podnikl správní orgán I. stupně, aby kontaktoval žalobkyní označeného řidiče vozidla v době spáchání přestupku (v podrobnostech krajský soud odkazuje rovněž na str. 2 a 3 prvoinstančního správního rozhodnutí). Vpředu také krajský soud podrobně odůvodnil, proč dle jeho názoru správní orgán I. stupně podnikl všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

Pokud správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí (viz jeden odstavec na str. 4) pouze stručně konstatoval, že ze strany zmocněnce žalobkyně je osoba pana N. uváděna v několika dalších spisových materiálech správních deliktů různých provozovatelů vozidel vedených na ODP Trutnov, jednalo se již o postřeh z hlediska skutkového i právního nadbytečný. Skutečnost, že pan N. je osobu nekontaktní, byla totiž v předmětném správním řízení spolehlivě prokázána řadou jiných důkazů (viz shora). Jednalo se tedy o skutkově odlišnou situaci, než v žalobkyní odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2010, č. j. 7 As 31/2010-94, jehož závěry tak nejsou na daný případ příléhavé.

Jak již krajský soud uvedl, správní orgán nepochybil, pokud nezačal řízení o přestupku proti panu N. a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti této osobě, a pokud následně zahájil správní řízení o správním deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu s žalobkyní coby provozovatelem vozidla, kterým byl spáchán přestupek. Dodatek správního orgánu, že má povědomost získanou na základě své úřední činnosti, že k obdobným závěrům dospěl i v řadě jiných správních řízení, která vedl, tak měl povahu ryze doplňující, pro shora uvedené závěry nebyl významný. Nebyl proto způsobilý jakkoliv negativně se dotknout práv žalobkyně a nemohl tedy ani být důvodem překvapivosti vydaného rozhodnutí.

4. Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy

Předně nutno zmínit, že správní orgán I. stupně svůj závěr, že se v daném případě ohledně použitého rychloměru jedná o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, opřel zejména o důkazy založené ve správním spisu (tj. Ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 1. 8. 2014, č. 8012-OL-70190-14, veřejnoprávní smlouvu ze dne 28. 6. 2013 uzavřenou mezi městem Trutnov a městysem Mladé Buky včetně dodatku ze dne 23. 12. 2013, vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 29. 1. 2017, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel strážníky městské policie, včetně doplnění ze dne 24. 2. 2014).

source not found.

Přesto krajský soud doplnil v tomto směru při jednání dokazování provedené správními orgány. Konstatoval předně obsah stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013, č. j. 102/2013-160-OST/4 (dále také jen „Stanovisko“).

Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích. Blíže však tento pojem nedefinuje.

Krajský soud proto neshledává závadným, pokud je při výkladu tohoto neurčitého právního pojmu používán interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast. V daném případě tedy zmíněné stanovisko Ministerstva dopravy, v němž je tento pojem vykládán a jsou v něm vymezena jeho definiční kritéria.

Ministerstvo dopravy ve Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy uvádí:

„Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“ Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována „skutečnost, že po uvedení měřicího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřící zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik zjištělná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“

Krajský soud se s těmito definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“ dle jeho názoru přiléhavě vystihují.

Že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobkyně jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, pak dokládá rovněž další dokument, a to Návod k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti Gemos CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12, který jako důkaz provedl při jednání krajský soud.

Hned v bodě 1. 1. uvedeného Certifikátu je daný rychloměr definován jako „silniční úsekový rychloměr s dlouhým měřícím úsekem“, který je určen „*k automatickému měření průměrné rychlosti a dokumentaci překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel.*“

source not found.

Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je pak zřejmá z dalšího obsahu jak Návodu k jeho obsluze (viz např. bod 2. – Ovládání rychloměru nebo bod 3.1. – Kontrola značky), tak zmíněného Certifikátu (viz např. bod 1.3. – Uspořádání rychloměru nebo bod 1.4. – Snímek měřeného vozidla). Obsahy obou těchto důkazů nepovažuje krajský soud za potřebné v plném rozsahu opisovat, v podrobnostech na ně proto odkazuje.

Stejně jako na citované důkazy, které již provedly správní orgány ve správním řízení. Také ty závěr, že rychlost vozidla žalobce byla v daném případě změřena za pomoci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, prokazují (viz např. článek I. veřejnoprávní smlouvy uzavřené mezi městem Trutnov a městysem Mladé Buky dne 28. 6. 2013).

Uvedené žalobní výtce tedy krajský soud přisvědčit nemohl.

5. Napadené rozhodnutí

Tato žalobní námitka byla vznesena ve zcela obecné rovině. Krajský soud nemůže přisvědčit žalobkyni v tom, že by rozhodnutí žalovaného neobsahovalo žádnou úvahu o souladu rozhodnutí správního orgánu I. stupně s právními předpisy. Také v obecné rovině proto soud odkazuje na str. 5 až 9 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný uvedenou problematikou, a to i v návaznosti na odvolací námitky, zabíral. Krajský soud tedy v tomto směru napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů neshledal. Nevýznamná je v souvislosti s tím výtku žalobkyně, z níž lze dovodit, že snad vytýká žalovanému to, že některé pasáže odůvodnění jeho rozhodnutí byly ve stejné podobě použity v jeho předcházejících rozhodnutích. Na tom v zásadě není nic špatného a už vůbec ne nezákonného, samozřejmě za splnění podmínky, že je taková pasáž odůvodnění pro danou věc přílehlavá. Za zcela irrelevantní proto považoval krajský soud návrh žalobkyně, aby si vyžádal od žalovaného rozhodnutí jí označené oprávněné úřední osoby vydaná v typově shodných věcech za určité období.

6. Zákonnost postupu obecní policie

V další námitce žalobkyně zapochybovala o tom, zda provedené měření rychlosti bylo provedeno v souladu se zákonem, tedy zda Městská policie Trutnov vykonávala měření rychlosti v součinnosti s Policií České republiky a zda měřený úsek byl Policií České republiky pro měření rychlosti schválen. Nebylo dle ní rovněž prokázáno, zda Městská policie Trutnov měla oprávnění vykonávat veřejnou moc dle § 79a zákona o silničním provozu na území obce Mladé Buky. Žádná ze shora uvedených obav žalobkyně není důvodná.

Jak je zřejmé z obsahu vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 29. 1. 2017, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel strážníky městské policie, včetně doplnění ze dne 24. 2. 2014, Policie České republiky udělila souhlas dle § 79 a

source not found.

zákona o silničním provozu s instalováním stacionárních úsekových měřičů rychlosti v daném úseku v obou směrech a to až do 31. 5. 2018.

Dne 28. 6. 2013 (doplněna 23. 12. 2013) pak byla uzavřena veřejnoprávní smlouva mezi městysem Mladé Buky a městem Trutnov, na jejímž základě jsou orgány města Trutnov oprávněny vykonávat ve správním obvodu městyse Mladé Buky přenesenou působnost na úseku agendy přestupků.

Jak již uvedl krajský soud shora, v podrobnostech odkazuje na úplně znění uvedených listin. Tyto důkazy důvodnost uvedené žalobní námitky spolehlivě vyvracejí.

Stejně jako smlouva o poskytování služeb formou nájmu a dodávek ze dne 7. 2. 2014 uzavřená mezi společností GEMOS CZ, spol. s r. o., coby pronajímatelem a městem Trutnov coby nájemcem, včetně dodatku č. 1 ze dne 2. 3. 2015, vyvrací obavu žalobkyně, že není zřejmá míra a kvalita participace výrobce a vlastníka použitého rychloměru, společnosti GEMOS CZ, spol. s r. o., na měření rychlosti v obci Mladé Buky, tedy zda byl v daném případě respektován § 79a zákona o silničním provozu či nikoliv.

Dle citovaného zákonného ustanovení je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií.

Z obsahu shora uvedené smlouvy je zřejmé, že obavy žalobkyně, že by na měření rychlosti v obci Mladé Buky fakticky participoval soukromý vlastník rychloměru, jsou liché. Krajský soud opět nehodlá citovat celé znění citované smlouvy čítající několik stran, konkrétně proto poukazuje zejména na její článek III. - Předmět smlouvy, z něhož je zřejmé, že pronajímatel rychloměru nemůže žádným způsobem zasahovat do procesu získávání důkazů, aby celý proces získávání důkazů byl zcela pod kontrolou městské policie. Z obsahu smlouvy plyne, že vlastník rychloměru do vlastního měření rychlosti a do obstarání důkazů s tím spojených nemá možnost zasahovat, že tento proces je zcela v působnosti městské policie a že tedy na tomto procesu nikterak neparticipuje.

7. Přenosná dopravní značka

Ohledně této námitky krajský soud odkazuje na svoji argumentaci uvedenou k žalobní námitce 1. Je pravdou, že s tvrzením, že se v inkriminovaném úseku v době spáchání přestupku měla nacházet přenosná dopravní značka omezující rychlost pouze na 70 km/h, přišla žalobkyně již ve správním řízení. Konkrétně v podání ze dne 18. 7. 2016 její zmocněnec uvedl, že pan N. jel v předmětný čas rychlostí 63 km/h z důvodu, že „v daném úseku byla přenosnou dopravní značkou stanovena nejvyšší povolená rychlost na 70 km/h.“ Na základě čeho zmocněnec žalobkyně získal tuto informaci, z jeho vyjádření zřejmé není. Stejně jako chybí jakýkoliv důkaz, tuto skutečnost potvrzující.

Jak už krajský soud uvedl, v souvislosti s tím se správní orgán I. stupně nutnosti omezení rychlosti v daném místě na 50 km/h podrobně věnoval (viz str. 5 jeho rozhodnutí). I z toho je zřejmé, že je správnímu orgánu situace ohledně osazení daného

source not found.

silničního úseku jednotlivými dopravními značkami velmi dobře známa z jeho úřední činnosti. Stejně tak správní orgány konstatovaly, že neměly od silničního úřadu žádnou informaci o tom, že v předmětné době došlo ke změně ve stabilním osazení tohoto úseku dopravními značkami, např. umístěním přenosné dopravní značky. Úvahy žalobkyně, že by umístění přenosné dopravní značky mohlo být dílem nějakého vtipálka, jsou pak ničím nepodloženou spekulací.

Ostatně uvedené tvrzení žalobkyně o existenci přenosné dopravní značky je do značné míry v rozporu s její žalobní argumentací, se kterou přišla v bodě 1. žaloby. Ve světle toho také toto žalobní tvrzení vyznívá nevěrohodně a účelově.

8. Protiústavnost

V dalším ze žalobních bodů žalobkyně namítala, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud odůvodněnou.

Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se totiž již opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40. Dospěl v něm k závěru, že toto ustanovení, resp. § 125f citovaného zákona, o odpovědnosti provozovatele vozidla, založené na objektivní odpovědnosti s možností liberace, za správní delikt spočívající v nezajištění, „aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“ (např. za nedovolenou rychlost či neoprávněné zastavení nebo stání), není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování (v podrobnostech krajský soud odkazuje na zmíněný rozsudek).

Krajský soud tyto závěry plně akceptuje. Zároveň dodává, že Ústavním soudem již byla posuzována ústavnost § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

Vzhledem k uvedeným judikatorním závěrům má krajský soud za to, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu v testu ústavnosti ob stojí.

9. Nesdělení oprávněné úřední osoby

Žalobkyně dále namítala, že přestože její zmocněnec v odvolání výslovně požádal žalovaného „o sdělení, které osoby se budou podílet na rozhodování o odvolání“, žalovaný této žádosti nevyhověl, ačkoliv dle § 15 odst. 4 správního řádu měla žalobkyně (její zmocněnec)

source not found.

na poskytnutí požadovaných informací nesporný nárok. Žalovaný proto postupoval v rozporu s citovaným zákonným ustanovením, když na výslovnou žádost zmocněnce žalobkyně o sdělení oprávněných úředních osob ve věci žalobkyně nijak nereagoval a vydal napadené rozhodnutí. Teprve z něho se žalobkyně dozvěděla, kdo oprávněnou úřední osobou v dané věci je. Tímto postupem žalovaný vyloučil, aby žalobkyně s požadovanými informacemi naložila tak, jak měla v úmyslu (tedy zvážit, zda podá námitku podjatosti).

Žalobkyně označila tento postup žalovaného za nesouladný se základními zásadami činnosti správních orgánů. Má jej za obcházení zákona, neboť uvedeným postupem jí bylo fakticky znemožněno namítat podjatost oprávněné úřední osoby. Za situace, kdy informace o ní byly žalobkyni poskytnuty až spolu s rozhodnutím ve věci, muselo být žalovanému zřejmé (žalobkyně je přesvědčena, že to bylo cílem žalovaného), že již nebude moci účinně podat námitku podjatosti vůči oprávněné úřední osobě.

Z tohoto důvodu žalobkyně namítala, že oprávněná úřední osoba žalovaného je vůči ní podjatá, neboť její postup v řízení podle ní nasvědčuje tomu, že se snažila žalobkyni zbavit možnosti námitku podjatosti podat. Žalobkyně má za to, že důvod podjatosti oprávněné úřední osoby je zřejmě v tom, že tato osoba má negativní citový vztah k jejímu zmocněnci ve správním řízení, neboť tento vystupuje ve větším počtu správních řízení jako zmocněnec, a to se značnou úspěšností.

Podle žalobkyně měla procesní vada spočívající v porušení § 15 odst. 4 správního řádu „za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobce (resp. jeho zmocněnec) zcela legitimně očekával, že mu informace o oprávněných úředních osobách budou poskytnuty před vydáním napadeného rozhodnutí, neboť tyto informace požadoval k úvaze o vznesení námítky podjatosti, kterou je relevantně možné podat právě před vydáním rozhodnutí ve věci samé.

Zcela pochopitelně pak žalobce vyčkával s doplněním důvodů svého odvolání na okamžik poskytnutí informací o oprávněných úředních osobách, neboť pokud žalobce nevěděl, kdo jsou oprávněné úřední osoby, a tedy zda tyto nejsou podjaté, mohl předpokládat, že podjaté jsou, protože zcela legitimně důvody svého odvolání nedoplňoval, neboť nebylo v jeho zájmu, aby se hypoteticky podjaté oprávněné úřední osoby seznamovaly s jeho argumentací, jakož se i obával toho, že by tyto osoby mohly jeho případné doplnění odvolání „zamlčet“, případně „ztratit“.

Žalobkyně uzavřela tuto námitku s tím, že byla zkrácena na svém právu uplatnit své stanovisko v odvolacím řízení, resp. realizovat své právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Žalované rozhodnutí tak pro ni bylo překvapivé, neboť zcela legitimně očekávala, že před jeho vydáním bude žalovaným vyrozuměna o tom, kdo je oprávněnou úřední osobou v její věci. V tomto směru zároveň odkazovala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 32 Cdo 1019/2009, podle něhož: „Řízení je postiženo vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, jestliže odvolací soud vydal tzv. překvapivé rozhodnutí. Překvapivým je takové rozhodnutí, které nebylo možno na základě zjištěného skutkového stavu věci, postupu odvolacího soudu a dosud přednesených tvrzení účastníků řízení předvídat.“

source not found.

Krajský soud považuje za nedůvodnou i tuto námitku, kterou žalobkyně brojí proti tomu, že jí v odvolacím řízení nebylo před vydáním rozhodnutí sděleno jméno oprávněné úřední osoby, která bude v její věci rozhodovat. Žalobou popsany a obsahu správního spisu odpovídající skutkový stav k této otázce sice nemá za žádoucí, nicméně jej zároveň nepovažuje bez přidružení dalších skutečností k němu za rozhodující pro osud rozhodnutí ve věci. Stejný názor je např. obsažen v Komentáři správního řádu JUDr. Josefa Vedrala, Ph.D., vydaného BOVA POLYGON, Praha 2006, v němž se na straně 143 k § 15 odst. 4 správního řádu mimo jiné uvádí: „*Samotné porušení tohoto ustanovení, tedy skutečnost, že správní orgán nesdělí účastníkovi řízení, kdo je v dané věci oprávněnou osobou, jakkoliv jde o procesní pochybení správního orgánu, nicméně nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, protože podle § 89 odst. 2 se k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, nepřiblíží, což by byl i tento případ, což samozřejmě není návodem k tomu, aby správní orgány toto ustanovení nedodržovaly.*“

Obdobně judikoval i Ústavní soud, když v usnesení ze dne 27. srpna 2003, sp. zn. I. ÚS 148/02, uvedl následující: „...*samotné porušení procesních pravidel stanovených procesními právními předpisy ještě nemusí samo o sobě znamenat porušení práva na spravedlivý proces. V případě subjektivního práva na soudní a jinou právní ochranu je totiž třeba vždy zkoumat, jak porušení procesních předpisů zkrátilo jednotlivce na možnosti uplatňovat jednotlivá procesní práva a konat procesní úkony, jež by byly způsobilé přivodit pro jednotlivce příznivější rozhodnutí ve věci samé. Jakýkoliv proces neexistuje samoúčelně, nýbrž jeho cílem je dosažení vzniku, změny či zániku hmotných práv a povinností fyzických či právnických osob. Tato skutečnost se musí nutně odrážet také v rovině základních práv a svobod, v daném případě ve sféře vymezení rozsahu práva na spravedlivý proces. Teprve takové porušení objektivních procesních pravidel by mohlo být zásahem do subjektivního práva na spravedlivý proces, které by skutečně jednotlivce omezilo v některém konkrétním subjektivním procesním právu, například v nemožnosti provést konkrétní stěžovatelem zamýšlený procesní úkon, čímž by byl v důsledku znevýhodněn oproti jinému účastníkovi řízení či zkrácen na svých hmotných právech.*“

V přezkoumávané věci to znamená, že žalobkyní namítaná vada řízení o správním deliktu by mohla vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného jen tehdy, pokud by mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí, tedy pokud by v jejím důsledku byla žalobkyně zkrácena na svých substantivních právech, k jejichž ochraně správní soudnictví primárně slouží. V konkrétní rovině to znamená, že o odvolání žalobkyně by musela rozhodovat vůči ní skutečně podjatá osoba. Tato skutečnost ale prokázána nebyla, když žalobní námitky vůči oprávněné úřední osobě neměl krajský soud za opodstatněné.

Podjatost úředních osob při výkonu veřejné moci upravuje § 14 správního řádu.

Žalobkyně spojovala námitku podjatosti vůči oprávněné úřední osobě s tím, že ta zvolila uvedený postup záměrně, s cílem zbavit ji možnosti vznést námitku podjatosti. A to prý zřejmě proto, že má k jejímu zmocněnci negativní citový vztah, neboť vystupuje ve větším počtu správních řízení jako zmocněnec, a to se značnou úspěšností.

source not found.

K tomu třeba předně uvést, že byť žalobkyně uplatňuje námitku podjatosti, tak že ji nespojuje se žádnou rozumnou konkrétní skutečností. Pouze tvrdí, že by mohla být podjatost spojena „zřejmě“ s tím, že se dotčená oprávněná úřední osoba setkává s jejím zmocněncem v řadě dalších správních řízení, v nichž má značnou úspěšnost. Na tom, že dotčená oprávněná úřední osoba vyřizuje opakovaně správní delikty, ale není nic podivného, je-li její náplní práce v jednom z oddělení žalovaného vyřizování dopravních přestupků a správních deliktů s nimi spojených. Ostatně, pokud by se touto optikou poměřoval výkon funkcí soudců nadepsaného senátu, mohlo by se argumentovat zcela nepodloženě stejně. Oprávněná úřední osoba si nevybírá agendu, kterou bude vyřizovat, je jí přidělována její vedoucí. Dlužno přitom poznamenat, že stejnou námitku podjatosti vznáší zástupce žalobkyně opakovaně proti všem úředním osobám žalovaného vyřizujícím danou agendu (viz např. věci spisových značek nadepsaného krajského soudu 30 A 134/2016, 30 A 138/2016 nebo 30 A 141/2016).

O jakou úspěšnost či neúspěšnost ale vlastně jde, to žalobkyně vůbec neobjasnila. Jestli měla spočívat v tom, že oprávněná úřední osoba je zklamána malou možností zamítat odvolání proti prvoinstančním správním rozhodnutím a potvrzovat je, oproti svým představám, a to v důsledku odporu zmocněnce žalobkyně ve správním řízení pro jeho schopnosti? Nebo její rozhodnutí neobstála v následném soudním přezkumném řízení? O tom se lze nejenom dohadovat, ale tato námitka není především důkazně doložena.

Krajskému soudu v Hradci Králové pak nejsou uváděné okolnosti vůbec známy, když žádné evidence o nich si nevede.

Dle názoru krajského soudu z takového obecného tvrzení rovněž nelze dovodit, že dotčená oprávněná úřední osoba má poměr k zmocněnci žalobkyně. Ta netvrdila, že by v dalších správních řízení rozhodovala právě tato jedna úřední osoba, ani netvrdila, že by se v těchto dalších správních řízení dopouštěla čehokoliv, z čeho by bylo možno dovozovat její podjatost. Rovněž z ničeho nevyplývá, že by tato úřední osoba měla jakýkoliv zájem na výsledku řízení (ve kterém jde o pokutu ve výši 1. 500,- Kč), resp. že by měla zájem na zamlčení či ztrátě jakékoliv podání žalobkyně, a riskovala v důsledku toho trestní postih.

Třeba přitom poznamenat, že podjatost nelze spojovat s vlastním výsledkem řízení, s uspokojením či neuspokojením účastníka řízení v něm. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11).

Dle § 14 odst. 1 správního řádu je každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Žádná taková skutečnost nebyla krajským soudem zjištěna, když tvrzení žalobkyně zůstalo v této souvislosti jen v rovině čisté spekulace, nepodložené žádným důkazem, jenž by jen v náznacích mohl žalobkyni prisvědčovat.

Nutno též podotknout, že vychází-li tvrzení žalobkyně z údajných zkušeností (mluví o větším počtu správních řízení), tak i v případě, že by tato námitka byla shledána oprávněnou, tak by k ní stejně nebylo možno přihlédnout, neboť by byla uplatněna zřejmě opožděně. Podle § 14 odst. 2 správního řádu totiž může účastník řízení namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. Žalobkyně prezentovala daný případ nikoliv jako jedinečný, ale trvající delší dobu, kdy již mohl její zmocněnec uvedenou námitku nejen uplatnit, ale především lépe střežit její práva. Tvrzené okolnosti, které jsou podle obsahu námítky důvodem podjatosti, musely být žalobkyni a jejímu zmocněnci známy již dříve.

Krajský soud proto shrnuje, že žádná z žalobních námitek není důvodná, napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou správná a zákonná, a krajský soud tak musel žalobu jako nedůvodnou zamítnout ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

source not found.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 16. ledna 2018

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:

J. L.